

ΓΑΛΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ ΜΑΡΣΕΛ ΝΤΥΠΙΟΝ

ΤΟ ΣΗΜΑΔΙ ΤΟΥ ΣΤΑΥΡΟΥ

Η ΤΑΝ μιὰ άγρια και τρομαχτική νύχτα. Η βροχή κυλούσε από τὰ μαύρα σύννεφα πάνω στο Παρίσι, πλημμύριζε τούς δρόμους και μούσκευε ως τὸ κόκκαλο τούς διαβάτες. Τὰ σπίτια τῆς φτωχικῆς συνοικίας τῆς παλιῆς Μονμάρτρης, μέσα στο σκοτάδι και μέσα στη βροχή παίρναν παράδοξα σχήματα καθώς φωτίζονταν άμυδρά από τὰ λίγα θαμπά φῶτα τους. "Ένα ρολόι χτύπησε μεσάνυχτα. Τώρα ἡ συνοικία εἶχε έρημώσει κι' όλα τὰ κέντρα τῆς, τὸ ένα μετά τὸ άλλο, εἶχαν κατεβάσει τὰ ρολά τους κ' εἶχαν κλειδωθεί. "Ωστόσο στο «Χρυσόφαρο», στο μικρό μπάρ τῆς οδοῦ Γκιγιό, δυὸ εργατικοὶ έξακολουθοῦσαν νὰ παίζουν ἡσυχά τὰ χαρτιά τους, θρέχοντας τὸ λάρυγγά τους με κρασί. Η Κλεμάνς Έρπέν, ἡ ιδιοκτήτρια τοῦ κέντρου, καθισμένη σὲ μιὰ καρέκλα πίσω από τὸ τεζάκι τῆς, χασμουριόταν διαρκῶς άνόρεχτα κι' άγωνιζόταν νὰ παρακολουθήσει με τὰ θολά από τὴν κούραση και τὸν ύπνο μάτια τῆς τούς δυὸ πελάτες τῆς πού δὲν έννοοῦσαν νὰ φύγουν. Ἰὰ τούς διώξει; Αὐτὸ δὲν ἦταν δυνατόν. "Έπρεπε λοιπὸν νὰ τούς περιμένει νὰ θαραθοῦν και νὰ νυστάξουν. Και γιὰ νὰ μὴν άποκοιμηθῆ πάνω στα λαδωμένα βιθλία τῆς και τὰ τυριά, ἡ Κλεμάνς Έρπέν βάλθηκε νὰ λογαριαζῆ τις εισπράξεις τῆς ἡμέρας και νὰ σημειώνη με προσοχὴ τὰ κέρδη τῆς. "Επειτα ταχτοποίησε όλα τὰ λεφτά πού ἦσαν πάνω από ἑφτακόσια φράγκα και στήριξε τὸ κεφάλι τῆς στο χέρι τῆς γιὰ νὰ... λαγοκοιμηθῆ. Τὸ εἶχε πάρει άπόφαση ὅτι έπρεπε νὰ περιμένει. Οἱ δυὸ θαμῶνες ὁμῶς φαίνεται ὅτι εἶχαν τελειώσει τὴν παρτίδα τους, γιατί ὁ ένας πέταξε με μιὰ θροισιὰ τὰ χαρτιά και φώναξε στὴν Έρπέν:

— Κάνετε τὸ λογαριασμό!

"Υστερα πήρε από τὸ χέρι τὸ σύντροφό του και τρικλίζοντας θγήκαν από τὸ μπάρ.

Η Κλεμάνς έμεινε μόνη. Στάθηκε ν' άκούση τὸν κρότο τῶν θημάτων τους πού άπομακρύνονταν στο σκοτεινὸ δρόμο κι' έπειτα κύτταξε από τὸ παράθυρο τὸν οὐρανό. Έξακολουθοῦσε νὰ εἶνε σκεπασμένος με μαύρα σύννεφα κ' ἡ νύχτα γίνονταν άκόμη πιὸ σκοτεινή.

— Τί καιρός! ψιθύρισε.

Κ' ἡ σκέψις ὅτι ἦταν μόνη αὐτὴ τὴ νύχτα μέσα σ' αὐτὴ τὴ συνοικία τῶν κακοποιῶν, τὴν έκανε ν' άνατριχιάσει. Μὰ θὰ πάγωνε άκόμη περισσότερο από τὸ φόβο τῆς, αν έθλεπε δυὸ πονηρά μάτια νὰ παρακολουθοῦν κάθε κίνησή τῆς.

"Ένας κακοντυμένος άνθρωπος, κρυμμένος στο σκοτάδι τῆς πόρτας, περίμενε τὴν κατάλληλη εὐκαιρία νὰ μπῆ στο μπάρ. "Ωστόσο ἡ Κλεμάνς δὲν εἶχε άντιληφθῆ τὸν κίνδυνο πού τὴν άπειλοῦσε. Τακτοποίησε τὰ τραπέζια και τις καρέκλες, καθάρισε τὸ μαγαζι και χωρὶς νὰ τὸ θέλῃ σκέφτονταν πάλι τὴν άτυχία τῆς. Βέβαια ἦταν μιὰ ὡμορφη γυναίκα, γεμάτη δύναμη και θάρρος, μὰ δὲν εἶχε καταφέρει τίποτε καλὸ στη ζωὴ τῆς. Η μοῖρα τῆς τὴν έσπρωχνε διαρκῶς νὰ κάνη τὸ κακό. Κι' ἀλήθεια ἡ ἱστορία τῆς ἦταν γεμάτη από τέτοια τραγικὰ έπεισόδια.

Σὲ ἡλικία εἴκοσι χρόνων εἶχε παντρευθῆ τὸν Εὐγένιο Έρπέν, ὁ ὅποιος τῆς χάρισε δυὸ παιδιά και πολλές στενοχώριες. "Ἦταν ένας γκρινιάρης σύζυγος, πού ὡστόσο τὴν άγαποῦσε κι' έκανε ὅ,τι τοῦ ἦταν δυνατόν γιὰ νὰ τῆς έξασφαλίζη μιὰ άνετη ζωὴ. Και νὰ ξαφνικά πού ξέσπασε ὁ πόλεμος. Κι' ὁ Έρπέν έγκατέλειψε τὴν βραδυνὴ του εὐχαρίστησι νὰ διαβάξῃ τεμπέλικα τὴν ἑφημερίδα του, άφησε τις τρυφερότητες τῆς γυναικός του και φορτώθηκε τὸ θαρὺ γυλιὸ τοῦ στρατιώτη. "Εφυγε από τὸ Παρίσι με μουσικὲς και ζητωκραυγὲς μαζὺ με χιλιάδες άλλους νέους, ένθουσιασμένος πού θὰ πήγαινε νὰ ὑπηρετήσῃ τὴν πατρίδα του.

Τώρα ὁ μόνος σύνδεσμός του με τὴν οἰκογένειά του ἦταν τὰ γράμματα. Κάτι περίεργα γράμματα, πού ὅσο περνοῦσε ὁ καιρός και κυλοῦσαν τὰ χρόνια, τόσο γίνονταν πιὸ άραιά και πιὸ ψυχρά.

Κι' ὁ Έρπέν άρχισε νὰ σκέφτεται ὅτι ἡ ὡμορφη Κλεμάνς τὸν εἶχε θγάλει από τὴν καρδιά τῆς. Ναι, ένῶ αὐτὸς πολεμοῦσε και θασανίζονταν, ἡ Κλεμάνς θὰ εἶχε θρῆ κιόλας τὸν άντικαταστάτη του. Μήπως ἦταν ὁ πρῶτος ἡ ὁ δεύτερος πού τὴν εἶχε πάθει στὸν πόλεμο;

Κι' ὁ Έρπέν άρχισε νὰ συλλογίζεται ὅτι δὲν ὑπῆρχε πιὰ κανένας λόγος νὰ γυρίσῃ ἐκεῖ κάτω κι' ὅτι ἦταν πιὸ ὡμορφη ἡ συντροφιά τῶν συναδέλφων του. "Ωστόσο μιὰ νύχτα μιὰ βόμβα έπεσε στὸν καταυλισμό τους, τίναξε στὸν άέρα τὸ άμπρι και σκόρπισε ὅλη τὴ συντροφιά τοῦ Έρπέν κι' αὐτὸν τὸν ἴδιο σὲ κομμάτια. "Ετσι ἡ ὡμορφη Κλεμάνς έγινε χήρα. Φόρεσε μαύρα, πήγε στο ὑπουργεῖο τῶν Στρατιωτικῶν γιὰ νὰ τῆς πιστοποιήσουν τὸ θάνατο τοῦ συζύγου τῆς και έπειτα πήγε νὰ θρῆ τὸν φίλο τῆς, τὸν Πῶλ Τουρέλ.

— Τώρα, τοῦ δήλωσε, όλα εἶνε κανονισμένα. "Ετσι άμα περάσῃ τὸ πένθος, θὰ μπορέσῃς νὰ με παντρευτῆς και νὰ δώσῃς ένα ὄνομα στο παιδί μας.

Κι' ὁ Πῶλ τῆς τὸ ὑποσχέθηκε. "Εν τούτοις ὅταν τὴ θάρρηκε τὴν έγκατέλειψε κρυφά κ' ἡ Κλεμάνς έμεινε με τὸ νόθο παιδί τῆς και με τὰ δυὸ παιδιά τοῦ μακαρίτη τοῦ Έρπέν. Μὰ δὲν έχασε τὸ θάρρος τῆς. Δίχως νὰ διστάσῃ έρριξε στη θρεφοδόχο τοῦ Βρεφοκομείου τὸ παιδί τοῦ φίλου τῆς κι' άφωσιώθηκε στὴν άνατροφή τῶν άλλων δυὸ παιδιῶν τῆς. Γιὰ νὰ τὰ φέρνῃ μάλιστα θόλα, εἶχε άνοιξῆ τὸ «Χρυσόφαρο» και έκανε χρυσὲς δουλειές.

"Απὸ ἐκεῖνο τὸν καιρὸ πέρασαν σωστά εἴκοσι χρόνια. Η Κλεμάνς έν τούτοις, αν και εἶχε κάνει άρκετὰ λεπτά, ὡστόσο εξακολουθοῦσε από συνήθεια νὰ εργάζεται και νὰ κλείνῃ τελευταία τὸ κατάστημά τῆς.

"Ετσι κι' άπόψε, ἡ Κλεμάνς στις δυὸ τῆ νύχτα, άφοῦ τακτοποίησε τὰ πάντα, έτοιμάστηκε νὰ κατεβάσῃ τὰ ρολά, ὅταν ὁ άγνωστος πού τὴν παραμόνευε, έσπρωξε τὴν πόρτα και μπῆκε στο μαγαζι τῆς. "Ἦταν ένας νέος με ὑποπτο μούτρο.

— Καλησπέρα, εἶπε. Φέρε μου ένα ποτήρι κρασί.

— Εἶνε άργά. Τὸ κατάστημα έκλεισε, τοῦ δήλωσε ἡ Κλεμάνς.

Μὰ φαίνεται ὅτι ὁ άγνωστος ἦταν μεθυσμένος και δὲν έπαρνε από λόγια, γιατί χτύπησε τὴ γροθιά του στο τραπέζι, άγριοκύτταξε τὴν Έρπέν και φώναξε:

— Φέρε τὸ κρασί κι' άφησε τις πολλές κουβέντες. Θὰ σὲ πληρώσω.

Η Κλεμάνς γιὰ νὰ τὸν ξεφορτωθῆ, τὸν σερβίρισε γρήγορα κ' ὡστερα άπλωσε τὸ χέρι τῆς νὰ πάρῃ τὰ λεφτά. Μὰ ὁ πελάτης τῆς δὲν θιαζόταν.

— Σιγά-σιγά, τῆς δήλωσε. Καλύτερα άνοιξέ μου μιὰ μποτίλια. "Απόψε, μ' αὐτὸ τὸν διαβολόκαιρο, δὲν εἶνε σωστὸ νὰ πάῃ κανεὶς στο σπίτι του.

Η Κλεμάνς άνησούχησε.

— Τὸ κατάστημα θὰ κλείσῃ! τοῦ εἶπε αὐστηρά.

— "Αφησέ το νὰ κλείσῃ, άποκρίθηκε μ' άδιαφορία ὁ άγνωστος. "Εγὼ θὰ κοιμηθῶ δῶ πέρα. Εἶνε άδύνατον νὰ πάω στα χάλια πού εἶμαι στο δωμάτιο μου.

Η Έρπέν κατάλαβε ὅτι εἶχε μπλέξει με πολὺ άσχημο μπελά. Τοῦ εἶπε λοιπὸν ἡσυχά, κατανικῶντας τὸ θυμὸ τῆς:

— "Εδῶ δὲν εἶνε ξενοδοχεῖο ὕπνου. Θὰ μπορούσῃς ὁμως νὰ θρῆς ένα, αν προχωροῦσῃς πιὸ πέρα. "Εμπρός, άδειασέ μου τὴ γωνιά.

— Αὐτὸ δὲν γίνεται, τῆς δήλωσε ὁ μεθυσμένος. Εἶπα ὅτι θὰ κοιμηθῶ στο «Χρυσόφαρο» και θὰ κοιμηθῶ σ' αὐτό... Και τώρα μιὰ πού άνοιξαμε τὴ συζήτησι, κατέβαινε και τὴν εισπραξι. Εἶδα ὅτι πήγε σήμερα καλὰ ἡ δουλειά κι' ἐκεῖ στο συρτάρι εἶνε ἑφτακόσια φράγκα.

Η Κλεμάνς μ' ένα πήδημα θρέθηκε άσυναίσθητα κοντὰ (Συνέχεια στὴ σελίδα 56)

Ἦταν ένας νέος με ὑποπτο μούτρο

ΒΕΡΑ ΚΟΡΕΝ, Η ΚΑΤΑΡΑΜΕΝΗ !

(Συνέχεια έκ τῆς σελίδος 26)

πάντησε καὶ σώπασε.

Κι' ἐγὼ δὲν μπόρεσα ὡς σήμερα νὰ καταλάβω γιατί ὁ πατέρας μου εἶχε κομματιασθῆ τόσο ἀπαίσιος γιὰ δυὸ τε-νεκεδάκια πού γυάλιζαν στὸ στήθος του! Σὲ ἡλικία δεκαπέντε χρονῶν βγήκα ἀπὸ τὸ σχολεῖο. Ἦμουν ἕνα πολὺ ὠμορφο κορίτσι, ἤξερα τρεῖς γλώσσες κι' ἐπαιζα καλὸ πιάνο. Ὡστόσο τὸ βλέμμα μου εἶχε μιὰ παράξενη σκληρότητα. Θυμᾶμαι ἀκόμη ὅτι ποτὲ δὲν εἶπα εὐχαριστῶ σ' ἕναν ἄνθρωπο καὶ ποτὲ γιὰ ἕνα σφάλμα μου δὲν ζήτησα συγγνώμην. Ἦμουν κακιά; Αὐτὸ δὲν τὸ ξέρω, γιὰτὶ ἀκόμη καὶ τώρα δὲν μπορῶ νὰ ξεχωρίσω τὸ κακὸ ἀπὸ τὸ καλὸ. Ἐπειτα, ἕνα ἄλλο πράγμα πού δὲν συνήθισα εἶνε τὰ χάρδια. Ἀπὸ τὸν καιρὸ πού πέθανε τόσο τραγικὰ ἡ θεία μου, κανεὶς δὲν μὲ φίλησε καὶ κανεὶς δὲν μοῦ εἶπε ἕνα τρυφερὸ λόγο. Ὅσο γιὰ τὸν πατέρα μου; Αὐτὸς μὲ περιφρονούσε. Μάταια ἐγὼ ἔκανα ὅ,τι μπορούσα γιὰ νὰ τοῦ κινήσω τὴ συμπάθεια. Κι' ὅταν κάποτε ρίχθηκα μὲ κλάματα στὴν ἀγκαλιά του, μ' ἔσπρωξε ἡσυχὰ καὶ μοῦ εἶπε :

— Ἀκουσε, Βέρα, εἶνε ἀδύνατον νὰ σοῦ φερθῶ καλύτερα... Κάτι ἔχει σπάσει μέσα στὴν καρδιά μου. Τὸ ξέρω ὅτι δὲν φταῖς ἐσὺ πού πέθανε ἡ μητέρα σου, μὰ δὲν μπορῶ νὰ φερθῶ διαφορετικὰ. Δὲν σ' ἀγαπάω.

Κι' ἔτσι μεγάλωσα χωρὶς ἀγάπη καὶ χωρὶς κανένα ἐνδιαφέρον. Ὡστόσο εἶχα τὸ κουράγιο νὰ σπουδάσω. Οἱ καθηγηταὶ μου μάλιστα πρόσεξαν ὅτι εἶχα ταλέντο κι' ὅτι μπορούσα νὰ γίνω κυκλὴ ἠθοποιός. Καὶ μὲ βοήθησαν παρ' ὅλη τὴν ἀδιαφορία τοῦ πατέρα μου.

Ἐπαιξα στὸ θέατρο κ' ὕστερα, ἐπειδὴ εἶχα φωτογένεια, προτίμησα τὸν κινηματογράφου. Σ' αὐτὸν ὁμως δὲν προσελήφθη ἐντελῶς τυχεῖα, μὰ ὕστερα ἀπὸ ἕνα σκάνδαλο. Ὁ γιὸς ἐνὸς τραπεζίτη ἐπέμενε νὰ μὲ γνωρίσει καλύτερα, γιατί μὲ συμπαθοῦσε. Ἐγὼ ὁμως τὸν ἀπέφευγα γιατί εἶχα καταλάβει πειὰ τὴν μοιραία γοητεία πού ἐξασκοῦσα στοὺς ἄνδρες. Μιὰ φορὰ μάλιστα τοῦ τὸ μῆνυσα μὲ μιὰ φίλη μου. Μὰ ἐκεῖνος ἐπέμενε καὶ μ' ἀνάγκασε τέλος νὰ ὑποχωρήσω. Ὅταν ὁμως ὁ ἐρωτευμένος τραπεζίτης ἔφυγε τρισευτυχισμένος ἀπὸ τὸ διαμέρισμά μου, τὸ αὐτοκίνητό του συνεκρούσθη μ' ἕνα ἄλλο κι' ὁ φίλος μου ἔμεινε στὸν τόπο. Τὴν ἴδια τύχη εἶχαν ἀκόμη ἄλλοι δυὸ ἄνθρωποι, πού πόθησαν τὸν ἕρωτά μου.

Φαίνεται ὅτι εἶνε μοιραῖο νὰ φέρνω τὸ κακὸ, γιατί τὴν ὥρα πού γεννήθηκα ὁ πατέρας μου μὲ καταράστηκε. Κι' ὅταν πέθαινε, μάταια προσπάθησα νὰ τὸν κάνω νὰ μὲ συγχωρήσει. Μοῦ ἀρνήθηκε τὴν συγγνώμην του, γιατί ἀθελά μου τοῦ εἶχα τσακίσει τὴ ζωὴ. Ναί, μὴν ἐκπλήττεσθε. Εἶμαι μιὰ καταραμένη. Γι' αὐτὸ τὸ λόγο φέρνω γρουσουζιά σ' ὅσους μὲ πλησιάζουν. Γι' αὐτὸ δὲν μπορῶ νὰ χαρῶ τίποτε σ' αὐτὸ τὸν κόσμον. Κι' ὡστόσο, πρέπει νὰ παραδεχθῆτε ὅτι δὲν φταίω ἐγὼ.

Κ' ἡ Βέρα Κορέν δάγκωσε τὰ χεῖλη της γιὰ νὰ συγκρατήσῃ τὰ δάκρυά της. Πράγματι, αὐτὴ ἡ «βεντέττα» εἶνε μιὰ καταραμένη. Γι' αὐτὸ σκορπίζει τὴν δυστυχία σ' ὅσους τὴν ἀγαποῦν. Μὰ καὶ γι' αὐτὸ τὸ λόγο εἶνε μοναδικὴ στοὺς ρόλους «μοιραίων» γυναικῶν καὶ κατασκόπων.

ΠΙΕΡ ΜΠΕΡΖΕ

ΤΟ ΣΗΜΑΔΙ ΤΟΥ ΣΤΑΥΡΟΥ

(Συνέχεια ἐκ τῆς σελίδος 19)

στὸ τεζάκι της. Μὰ τὴν ἴδια στιγμή ὁ ἄγνωστος τῆς εὐωσε μιὰ σπρωξιά, ἀνοίξε τὸ συρτάρι κι' ἔχωσε μέσα τὰ χεῖρα του γιὰ νὰ πάρῃ τὰ λεφτά. Ἡ Ἐρπὲν ὁμως, πού ἦταν μιὰ θαρραλέα γυναῖκα, δὲν ἔχασε τὴν ψυχραιμία της. Ἐκλείσε μὲ δύναμι τὸ συρτάρι, τοῦ μάγκωσε τὰ χεῖρα κ' ὕστερα μὲ μιὰ γεμάτη μποτίλια πού θρέθηκε δίπλα της, τοῦ ἔδωσε ἕνα τρομαχτικὸ χτύπημα στὸ κεφάλι.

Ὁ ἄγνωστος ἔβγαλε ἕνα βογγητὸ καὶ σωριάστηκε καταγῆς ἀναίσθητος. Πέφτοντας χτύπησε γιὰ δευτέρην φορὰ στὴν προεσοχὴ τοῦ πάγκου κι' ἔμεινε στὸν τόπο.

Ἡ Κλεμάνς τότε μόνο κατάλαβε τί εἶχε κάνει. Ναί, εἶχε σκοτώσει ἕναν ἄνθρωπο! Ἐναν μεθυσμένο γιὰ ἑφτακόσια φράγκα! Μετανοημένη ἔσκυψε ἀπὸ πάνω του κι' ἄρχισε νὰ τὸν κυττάζῃ. Ἦταν ἕνας νέος ὡς εἴκοσι χρόνων, μὲ μιὰ φυσιογνωμία τσακισμένη ἀπὸ τὶς καταχρήσεις. Ἐαφνικὰ ἡ

Ο ΑΓΓΕΛΟΓΙΑΝΝΟΣ

(Συνέχεια ἐκ τῆς σελίδος 12)

σκυφτε τὸ κεφάλι κάτω κ' ἐκύτταζε τ' ἄψυχο κορμί. Αὐτὸς ὁ φονιάς, τὸ θηρίο, εἶχε δάκρυα σ' τὰ μάτια. Ὅταν τὸν ἤδραν, δὲν ἔφερε καμμιάν ἀντίσταση· πέταξε μόνος του τάρματα ἀπ' τὸ σελάχι, σταύρωσε τὰ χεῖρα καὶ εἶπε :

— Τώρα σκοτώστε με ἀδέρφια!

Ἄλλη ἀρχὴ δὲν ἦταν σ' τὸ χωριὸ, τὸν παράδωσαν σ' τὸν πάρεδρο καὶ σ' ἔμένα. Τὸν ρωτῶ :

— Μωρὲ, πῶς εὐρέθηκε τὸ κορίτσι στὸν τόπο σου;

Μοῦ ἀποκρίνεται ξάστερα.

Σὰν μ' ἄφησαν οἱ σύντροφοί μου λαθωμένον, ἔλεγα πῶς θὰ πεθάνω σὰν σκυλὶ μέσα σ' τὴ σπηλιά. Πέρασα μιὰ μέρα καὶ μιὰ νύχτα χωρὶς φαί καὶ νερό· καρτέραγα τὸ χάρο νὰ μὲ λυτρώσῃ καὶ δυὸ τρεῖς φορές ἔφερα τὸ κουμπούρι σ' τὸ στόμα, μὰ πάλι ἐδείλιασα — κάλλια νὰ μὴ δείλιαζα!

Ἐάφνου ἀκούω παραπάτημα τῆ δευτέρῃ αὐγῇ ἔξω ἀπ' τὴ σπηλιά. Θὰ φωνάξω, λέω, καὶ ὅ,τι γίνῃ ἄς γίνῃ. Σ' τὴ φωνή μου τὴν ξεψυχισμένη ἀποκρίνεται τρομαγμένη φωνὴ κοριτσιοῦ. Ἐκεῖ πού πρόσμενα νὰ ἰδῶ τὸ χάρο νὰ μοῦ πάρῃ τὴ ζωὴ, βλέπω τὴν Κατερίνα πού ἤρχονταν νὰ μοῦ δώσῃ ζωὴ. Σ' τὴν ἀρχὴ φοβήθηκε, μὰ σὲ λίγο ἀναθάρρεψε· μοῦφερε φαί, νερό, πανὶ γιὰ τὴ λαθωματιά μου καὶ κάτι ἀλοιφές ἀπ' τὸ χωριὸ. Ἦρχονταν κάθε μέρα καὶ μ' ἔθλεπε, σὰν πήγαινε στὴ σάνη. Μ' ἐσυμπόνεσε σ' τὰλήθεια ἡ δύστυχη! Τὴ νύχτα σήμερα ὅ,τι σφάλισα τὰ μάτια, ἀκούω τὸ σημάδι τῆς Κατερίνας δυὸ λιθάκια νὰ χτυποῦν τῶνα μὲτ' ἄλλο τρεῖς φορές καὶ πάλι τρεῖς. Κατάλαβα πῶς κάτι κακὸ μῆνυμα φέρνει τέτοια ὥρα, μὲ τέτοια καιρὸ. — Γιὰ τὸ Θεὸ, μοῦ λέει, φεύγα καὶ χάθηκες. Ὁ πατέρας μου σὲ ξέρει πῶς εἶσαι ἐδῶ καὶ θάρθη ἀπόψε μ' ἕνα χωροφύλακα νὰ σοῦ πάρουν τὸ κεφάλι. — Νὰ φύγω; πῶς νὰ φύγω, πού δὲν μποροῦσα νὰ σείσω τὸ πυδάρι. Αὐτὴ μ' ἀνασῆκωσε σ' τα χεῖρα καὶ μ' ἔσυρε ὅσο μπορούσε μακριὰ ἀπ' τὸν τόπο πού ἦμουν. Γύρισε σ' τὴ σπηλιά νὰ πάρῃ ὅ,τι ἔμειν' ἐκεῖ δικό μου γιὰ νὰ μὴν εὔρουν σημάδι.

Καὶ ἐνῶ μοῦλεγεν αὐτὰ μὲ τρεμουλιασμένη φωνὴ ὁ λαθωμένος ληστής, ἀνοίγει μὲ μιὰς ἡ πόρτα καὶ μπαίνει ὁ Μίλτος. Ποτὲ δὲν θὰ ξεχάσω τὴν ὄψη του. Τὰ μάτια ἀγρια, τὰ μαλλιά σηκωμένα, τὰ γένεια του, τὰ χεῖρα του, τὰ ρούχα του ματωμένα ἀπ' τὸ αἷμα τῆς κόρης του. Ἦταν τρελλὸς σωστοῦς τέσσαρες μῆνες. Ὑστερα ἔγεινε καλὰ, μὰ τοῦμεινε πάντα μιὰ μελαγχολία, ὡς πού πέθανε ὕστερα ἀπὸ δυὸ χρόνια μὲ τῆνομα τῆς Κατερίνας σ' τὸ στόμα. Ἐμένα μ' ἐλύτρωσ' ὁ Θεὸς ἀπὸ τὸ βάρος πού θὰ εἶχα στὴ συνείδησή μου αἰώνια. Τὸ δικό μου βόλι εἶχε πάρῃ μόνον τὸ μανίκι τῆς κάππας. Ἡ Κατερίνα σκοτώθηκε ἀπ' τὸ χέρι τοῦ πατέρα της.

Γ. ΔΡΟΣΙΝΗΣ

Ἐρπὲν γούρλωσε τὰ μάτια της. Ἐκεῖ στὴ δεξιὰ μεριά τοῦ στήθους του πού φαίνονταν ἀπὸ τὸ πουκάμισό του πού εἶχε σκιστῆ κατὰ τὴν πάλῃ τους, εἶχε διακρίνει ἕνα κόκκινο σημάδι. Ἐνα μικρὸ κόκκινο σταυρὸ.

— Θεέ μου! ψιθύρισε. Ὅχι, δὲν εἶνε δυνατόν! Δὲν μπορεῖ νὰ εἶνε ἀλήθεια! Ὅχι, δὲν μπορεῖ νὰ εἶνε ὁ Φάθιος!...

Καὶ τρέμοντας ἀπὸ τὴν ἀπελπισία της, ἄρχισε νὰ ψάχνῃ τὶς τσέπες του μήπως ἀνακαλύψῃ κάτι πού θὰ τῆς ἔδινε μιὰ ἐλπίδα. Στὴν ἀρχὴ θρῆκε ἕνα μαχαίρι, ἔπειτα ἕνα κλεφτοφάναρο, κατόπι μερικὰ ψιλὰ καὶ τέλος μιὰ λερωμένη ταυτότητα. Ἦταν ἀπὸ τὸ Ἄσυλο τῶν Ἀπόρων. Πιστοποιοῦσε ὅτι ὁ Φάθιος Τουρέλ εἶχε πάρει τὸ πτυχίον τοῦ τεχνίτη κι' ὅτι εἶχε φύγει ἀπὸ αὐτὸ πρὸ ἔξη μηνῶν.

Δὲν ὑπῆρχε λοιπὸν καμμιά ἀμφιβολία ὅτι ἦταν τὸ νόθο παιδί της πού εἶχε καταστήσει ἕνας λωποδύτης, μὴ θρίσκοντας δουλειὰ γιὰ νὰ ἐργασθῆ. Καὶ τότε ἡ Κλεμάνς κατάλαβε ὅτι εἶχε σκληρὰ τιμωρηθῆ ἀπὸ τὴ θεία δίκη. Γονάτισε κάτω, μπρὸς στὸ νεκρὸ παιδί της, κι' ἄρχισε νὰ κλαίῃ. Τὰ δάκρυα πού δὲν εἶχε χύσει σ' ὅλη της τὴ ζωὴ, τρέχανε τώρα ποτάμι ἀπὸ τὰ μάτια της.

— Φάθιε!... Παιδί μου!...

Μὰ ὁ Φάθιος δὲν σάλευε καθόλου.

Κι' ἔξω ὁ οὐρανὸς ἔκλαιγε κι' αὐτὸς, θρηνοῦσε γιὰ κάτι παντοτεινὰ χαμένο, σὲ χειμάρρους ραγδαίους ἀτελειώτης βροχῆς.

ΜΑΡΣΕΛ ΝΤΥΠΟΝ